

cional (*período, psicología*) i la innovadora (*período, sicología*); però nosaltres creiem prudent el determini d'una temporada de coexistència de les dues formes, en què l'Acadèmia podrà observar com responen els autors, i si resulta fàcil de familiaritzar-se amb les noves grafies, sense haver d'afrontar la possibilitat d'una rectificació futura. També deuen tenir una finalitat d'assaig les altres normes en què es deixa en llibertat l'usuari de la llengua entre dues solucions correctes; són, entre altres: la diferenciació dels mots que actuen unes vegades d'adjectius i altres vegades de pronoms mitjançant l'accent quan són pronoms (*otro, algunos, pocos*, semblantment a *este/éste*, etc.) (i això sempre que provoqui ambigüïtat), la separació en síl·labes dels mots formats damunt prefixos o altres vocables que poseixen sentit cabal com a independents, que podrà fer-se respectant aquests prefixos o vocables (*des-amparo, nos-otros*) o atenent a un criteri sil·làbic fonètic (*de-samparo, no-sotros*), etc. Celebrem que l'interès de l'Acadèmia per l'idioma es tradueixi en normes positives, i desitgem de veure-les ben aviat incorporades a la gramàtica i al diccionari de la Corporació. — A. M. BADIA I MARGARIT.

Record a Aubrey Fitz-Gerald Bell. — Bé que de formació clàssica, Aubrey Fitz-Gerald Bell fou predominantment un hispanista. Viatjà per la Península i visqué llargs anys a Portugal, fins que, en esclatar la darrera guerra mundial, s'instal·là al Canadà, on morí el maig de 1950. Havia nascut l'any 1881. Ha deixat estudis generals i monogràfics de les literatures portuguesa i castellana. De la primera, recordem els seus treballs sobre Gil Vicente, Camoens, els místics, i les antigues líriques de *amigo*. Dins el camp de les lletres castelles havia publicat llibres, que resulten fonamentals, sobre el renaixement espanyol, fra Luis de León, Cervantes i Gracián. Havia realitzat belles traduccions a l'anglès, de Gil Vicente, fra Luis i altres. En tots els detalls de la seva vida, Bell fou hispanista en sentit integral, per tal com no es limitava a copsar l'esperit de les literatures hispàniques, sinó que procurava d'arribar a la mateixa manera d'ésser hispànica, vivint en contacte físic amb ella, i fent operant aquest contacte pel seu fi talent d'observador. — A. M. BADIA I MARGARIT.

Quatre antologies catalanes. — La literatura catalana moderna ha estat fecunda en antologies. Des de *Los Trobadors nous*, publicats per Antoni de Bofarull el 1858, i *Los Trobadors moderns*, per Víctor Balaguer el 1859, fins avui, en què aquests reculls vénen a suplir en certa manera, la falta de revistes literàries (com *Els poetes insulars de postguerra* publicats per M. Sanchis i Guarnier, els *Vuit poetes* o *l'Antologia poètica universitària* dels anys 1949, 1950 i 1951-1952); passant per la considerable, bé que difusa, de la «Lectura Popular» de F. Matheu, la de la poesia moderna d'Alexandre Plana, etc., són nombroses les que podríem citar. En aquests darrers anys, deixant de banda les antologies fetes entorn d'un tema determinat — el mar, la muntanya, l'Eucaristia, etc. —, i alguna d'excesivament endarrerida (com la de F. Gutiérrez publicada el 1947, altrament d'un interès molt limitat), o la de Carl Josef Odenkirchen *A Preliminary Chrestomathy of Old Catalan* publicada el 1949,¹ cal donar compte de dues antologies generals de la poesia catalana — una d'elles en dos volums, un de Rafael Tasis i l'altre de Joan Triadú —, d'una de la nostra poesia moderna traduïda al castellà i, finalment, d'una de narracions. En realitat, existeixen dos tipus d'antologies: unes representen una selecció crítica duta a terme segons un concepte determinat de poesia — i això és tant com dir segons una posició personal, i absoluta, davant el fenomen poètic —; unes altres estan basades en un criteri fonamentalment històric. Les primeres ofereixen un avantatge i un perill a la vegada: l'avantatge d'evitar falsos valors i tòpics, i el perill de fracassar per falta de personalitat. Les segones presenten, de sempre, una solidesa donada per la perspectiva històrica, que no vol dir exclusió d'apreciació estètica, bé que ofereixen el risc immediat i gairebé inevitable de la repetició. Si Rafael Tasis, en selec-

1. Cf. R. ARAMON I SERRA, "Estudis Romànics", II (1949-1950), 251-253.